

Zpravodaj farnosti Ostrov a Jáchymov

leden — únor 2018

Úvodník

Do nového roku s hlubším vztahem s Kristem

Nejen přelom roku je důvodem hodnotit jednotlivé oblasti společného života na cestě ke Kristu. Je mnoho věcí, které neustále vstupují do mých úvah o kterých tak často v poslední době přemýšlím. Nejdříve jenom krátký vhled do vývoje farního obvodu. Je to už 12,5 roku co působím v Ostrově a jeho sloučených farnostech. Jenom při letném pohledu na celý obvod je patrný velký skok ve vývoji. Před mým nástupem se odehrálo více zásadních změn. V průběhu několika desetiletí působilo na území našeho obvodu několik kněží – farářů (Stráž, Hroznětín, Velichov, Jáchymov, Děpoltovice, Abertamy, Pernink, Radošov a samozřejmě Ostrov). Na některých místech svého času i více kněží – kaplanů. To se postupem času měnilo. Dnes jsou kněží dva a je deklarováno, že za dané situace, pokud se něco zásadně nezmění, bude jenom jeden. Jak to ovlivnilo život místních komunit, i když samotný vývoj je vlastně také výsledkem celkového života na daných místech? Tedy toho, kolik věřících v daných místech skutečně dnes je! Vývoj směřuje ke sjednocování daných farních celků. V našem farním obvodu se největší sjednocení uskutečnilo v roce 2003, tedy těsně před

tím, než jsem do Ostrova nastoupil. Nastoupil jsem do situace, kdy z 18 farností sloučením vznikly dvě farnosti, totiž Ostrov a Jáchymov. V poslední době se nynější stav ještě upravil. K roku 2017 se s Ostrovem sloučila farnost Jáchymov a tak dnes figuruje už jenom jedna farnost. Není to jenom o tom, že se tak změnila situace administrativní. Je to právě dopad vývoje života v celé oblasti naší farnosti. Samotné farnosti v průběhu let vymíraly, a to i na základě demografického vývoje měst a obcí i celého obvodu, kde je možné si všimnout celkového úbytku obyvatelstva.

Jak ovlivňuje tento stav celkový život v naší farnosti? I počet farníků je nižší. V posledních 3 letech podle statistiky zemřelých jsme se ve farním společenství rozloučili s 10 % pravidelných účastníků bohoslužeb. To v zásadě není málo. Navíc je potřeba vzpomenout také odliv mládeže mimo náš kraj. Mladí lidé odjíždí kvůli vyššímu studiu do větších měst. Kolik z nich se vrací zpět? V podstatě minimum. Svůj profesní život rozvíjí mimo farnost a vlastně i mimo kraj. Přicházíme tak o přirozený rozvoj rodin. Až si člověk řekne, kdo tady bude už za krátkou dobu, pár let?

O to více je potřeba Bohu děkovat za nově přichozí. Vždyť tak velký úbytek v řadách farnosti patrný není, i když

je nutné si úbytek přiznat. Přišli noví lidé hledající Krista a toužící po vztahu s ním. To přináší nové situace, které je potřeba zohlednit a na které je potřeba upřít naši pozornost. A první z nich je, že nepřichází proto, že jsme o víře svědčili, ale v první řadě proto, že se otevřeli Božímu pozvání a pro nás jsou velkým darem, který by nás měl povzbudit a usměrnit. Přitom je nám tato situace výzvou k zamyšlení, jaké svědectví společně vydáváme. Omlouvám se, ale myslím, že v dané situaci je to nesmyslná otázka a přesto je důležitá. Vždyť to, co je potřebné, není naše dílo, ale dílo Kristovo. Svědectví má být výsledek pravdivého vztahu s ním a ne naše moudrost a dokonalost. Tedy je nutné setkat se s Kristem a obnovit vztah s ním. Mně nebolí to, že se nám

farnost pomalu vytlidňuje v přirozeném vývoji. To co mě skutečně bolí a trápí je, že se ztrácí z našeho společenství ti, kteří by v něm měli být doma. A to se děje jedině proto, že necítí přítomnost Krista mezi námi. Že možná neprožili, že on je živý a miluje nás. Milujeme ale i my jeho?

Chci vás pozvat k společné cestě hledání Krista. Nejde o nic jiného než se stát pravdivým křesťanem, který opravdu zná svého Pána. Letošní rok tak může být pro každého z nás novým začátkem na této společné cestě opravdového svědectví života.

S modlitbou a požehnáním
P. Marek Hric

Sváteční kalendář leden — únor 2018

V kalendáři tohoto čísla projdeme třemi liturgickými obdobími : závěrem doby vánoční, první částí liturgického mezidobí a začátkem doby postní. Přejeme, abyste každý den mohli prožít plně a naplnit jej dobrem – a aby vám k tomu mohl pomoci náš stručný kalendář.

Žaltář 1. týdne

1. 1. **pondělí, Slavnost Matky Boží, Panny Marie**, zasvěcený svátek, evang Lk 2,16—21, Ostrov 16:00 – Novoroční mše svatá
2. 1. **úterý, památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského**, biskupů a učitelů církve, evang Jan 1,19—28
3. 1. **úterý, Nejsvětějšího jména Ježíš**, evang Jan 1,29—34
5. 1. **pátek po oktávu Narození Páně**, evang Jan 1,43—51
1. pátek v měsíci.
6. 1. **sobota, Slavnost Zjevení Páně**, doporučený svátek, evang Mt 2,1—12
10:00 Mše svatá s žehnáním vody, kadidla a křídly,
15:00 Tříkrálový koncert CANTICA ve farním kostele
18:00 Mše sv. za členy společenství Živého růžence v kapli sv. Rodiny
19:00 Radostný růženec společenství Živého růžence v kapli sv. Rodiny

Žaltář 1. týdne

7. 1. **neděle – Svátek Křtu Páně**, evang Mk 1,6b—11
Spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice.

Končí doba vánoční, začíná liturgické mezidobí.

- 14. 1. 2. neděle v mezidobí**, evang Jan 1,35—42 **Žaltář 2. týdne**
Ostrov, 17:00 Ekumenické setkání na Evangelické faře
v rámci slavení Aliančního týdne
*Ondřej nejdříve našel svého bratra Šimona a řekl mu: „Našli jsme
Mesiáše“ – to v překladu znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi.*
- 17. 1. středa, Památka sv. Antonína, opata**, evang Mk 3,1—6
- Od 18. do 25. ledna je týden modliteb za jednotu křesťanů.**
- 18. 1. čtvrtek, Památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů**,
evang Mk 3,7—12
- 21. 1. 3. neděle v mezidobí**, evang Mk 1,14—20 **Žaltář 3. týdne**
„Uviděl Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě;
a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi
a odešli za ním.“
- 24. 1. středa, Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve**,
evang Mk 4,1—20
- 25. 1. čtvrtek, Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola**, evang Mk 16,15—18
- 26. 1. pátek, Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů**, evang Lk 10,1—9
- 28. 1. 4. neděle v mezidobí**, evang Mk 1,21—28 **Žaltář 4. týdne**
Ostrov, 17:00 Ekumenické setkání ve farním sále
v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů.
„Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení –
a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!““
- 31. 1. středa, Památka sv. Jana Boska, kněze**, evang Mk 6,1—6
- 2. 2. pátek, Svátek Uvedení Páně do chrámu**, evang Lk 2,22—40,
žehnání svíček (hromnice), 1. pátek v měsíci
- 3. 2. sobota, nezávazná památka sv. Blažeje, biskupa a mučedníka**,
evang. Mk 6,30—34, Ostrov, 18:00 Mše sv. za členy společenství
Živého růžence v kapli sv. Rodiny, 19:00 Růženec světla společenství
Živého růžence v kapli sv. Rodiny.
Na všech mších svatých bude udělované Svatoblažejské požehnání!
- 4. 2. 5. neděle v mezidobí**, evang Mk 1,29—39 **Žaltář 1. týdne**
„Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček,
abych i tam kázal, neboť kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel
celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.“
- 5. 2. pondělí, Památka sv. Agáty, panny a mučednice**, evang Mk 6,53—56
- 6. 2. úterý, Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků**,
evang Mk 7,1—13
- 10. 2. sobota, Památka sv. Scholastiky, panny**, evang Mk 8,1—10
- 11. 2. 6. neděle v mezidobí**, evang Mk 1,40—45,
Panna Maria Lurdská, Světový den nemocných **Žaltář 2. týdne**

„K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenu ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“

- 14. 2. Popeleční středa, den přísného postu,**
evang Mt 6,1—6, 16—18

Žaltář 4. týdne

Začíná doba postní.

- 18. 2. 1. neděle postní,** evang Mk 1,12—15
„Duch vyvedl Ježíše na poušť.“

Žaltář 1. týdne

- 22. 2. čtvrtek, Svátek Stolce sv. apoštola Petra,** evang Mt 16,13—19

- 25. 2. 2. neděle postní,** evang Mk 9,2—10

Žaltář 2. týdne

„Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysoko horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn.“

- 4. 3. 3. neděle postní,** evang. Jan 2,13—25

Žaltář 3. týdne

„Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma.“

Kalendář pravidelných bohoslužeb a dalšího programu farnosti najdete na poslední straně zpravodaje.

Duchovní impulsy

Desatero – Směrovky ke svobodě

Evangelický teolog Jan Milíč Lochman (1922 – 2004), dlouholetý profesor university v Basileji, ve své knize, která vyšla česky v roce 1994, rozebírá Desatero na pozadí cesty ke svobodě. Cituje přitom jednotlivá přikázání podle biblické knihy Exodus (20,1-17). Druhé a třetí přikázání tu zní takto:

„Nezobrazíš si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stáhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě

nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.

Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.“

2. a 3. přikázání O Božím obrazu a jménu

Druhé, stejně jako třetí přikázání jsou spjatá s prvním, ale nespływají s ním. Zákaz obrazů je v centru starozákonní víry a odlišuje biblickou víru od většiny ostatních náboženství. Po staletí je známo, že se izraelský lid od jiných národů ve svém okolí lišil právě v tomto směru a že se stal výslovně „cizincem“ v pestrém světě obecné religiozity, kde

hrálo uctívání obrazů nápadnou roli.

Při výkladu nemůžeme vycházet z prostého protikladu viditelného a neviditelného, hmotného a duchovního. Nejde o zcela „abstraktní“, zduchovnělou představu Boha, o „čistý pojem“. V plném znění druhého přikázání se nemluví o Bohu abstraktně a všeobecně, nýbrž se zaujetím. Je to „žárlivý Bůh, který stíhá vinu otců do třetího a čtvrtého pokolení..., který se však smilovává až do tisícého pokolení...“ To platí o celé Bibli: odvažuje se hovořit o Bohu velmi názorně, „narativně“, v tomto smyslu obrazně. V tomto textu není vysloven zákaz názorné řeči či představy o Bohu. A rovněž se tu nevyzývá k obrazoborectví, nebo nepodezírá z „materializace“ v životě a víře. Takové výklady zanechávají silné stopy např. v nedůvěře ve výtvarné umění vůbec.

Neměli bychom přehlížet, že přikázání nezakazuje obrazy a výtvarné umění paušálně, ale vytváření obrazů kultických. Tedy náboženské glorifikování obrazů a zpodobenin. „Nebudeš je uctívat ani jim sloužit.“ V přikázání nejde o zachování liturgické zvláštnosti Izraele, ale o osvědčení jeho víry v exodus, a to ve všech podstatných dimenzích – v jeho pojetí světa, Boha a člověka.

1. Ve starozákonním pojetí světa jde o souvislost s biblickou naukou o stvoření. Biblická myšlenka stvoření znamená: Bůh je Bůh a svět je svět. To dvojí nemůže přirozeně ani nadpřirozeně splynout. Svět není božský, je to stvořená skutečnost. A Bůh jako Stvořitel není součástí světa. To však znamená, že Boha nelze tvary z tohoto světa vystihnout. Právě to bylo tendencí kultů s obrazy v okolí Izraele. Obrazy jako by zaručovaly přítomnost božstva

v přírodě a ve světě lidí. Se sousedy se Izraelci v pojetí světa radikálně rozcházel. Je Jahve stvořitel, nebo je božská příroda a kulturní mocnost? To bylo základní rozhodování víry. Izrael bral toto přikázání tak vážně proto, že musel – jako později církve – vydávat svědectví. Šlo o základní rozhodování víry.

2. Víra je víra v Boha. V tomto přikázání jde o pojetí Boha, které je spjaté s pojetím světa. Boha nelze vystihnout tvary tohoto světa. Je svobodným Pánem svého stvoření, jím neovladatelný. V tomto přikázání jde o Boží svrchovanost, Bůh se nedá spoutat. Nevystihuje jej žádný obraz. Žádné kultické místo nezaručuje jeho přítomnost. Deus semper maior – Bůh je vždy větší.

3. Druhé přikázání bojuje za „větší slávu Boží“, což biblicky také znamená za „větší slávu člověka“. Sice je u přikázání „první desky“ povážlivé myslet už na mezilidské vztahy. Ale tak jako se druhá deska nedá odtrhnout od první, tak ani první od druhé. Zákaz obrazů má své slovo i v našem vztahu k druhým lidem. Existuje „vytváření obrazů“, kterého se my lidé dopouštíme vůči bližním. Děláme si jejich obraz, pokoušíme se je „zachytit“, „uchopit“, pro sebe i pro ně „definovat“ co vlastně jsou. To samo o sobě nelze odmítnout, fatálním se stává tehdy, když se těmto obrazům klaníme a uctíváme je. Ať se jedná o „socialistického občana“, nebo o každodenní tlak reklamy s jejími „sladce svůdnými obrazy“. Čili toto přikázání chrání Boha a člověka před panovačným „vytvářením obrazů“.

Konkrétně v biblickém smyslu je Bůh postižitelný jen tehdy, když se svo-

bodně dává, ve své lásce, ve svém soudu, jímž nelze disponovat, a ve své svrchované milosti.

Jedinečně se Bůh konkretizuje v Novém zákoně, v příběhu Ježíše Krista.

Na závěr poznámka k překladu „žárlivý“ Bůh – v původním hebrejském slově není negativní složka, jako v češtině. Jedná se o silné hnutí srdce a proto v současných překladech se užívá obratu „žárlivě milující“. Tomu odpovídá ona nerovnováha „třetí a čtvrté pokolení“ – a „tisící pokolení“. A s tím zase souvisí naše odpovědnost za stvoření. Ono totiž naše jednání a naše ne-dbalosti nejsou lhotejné.

Proti zneužití Božího jména

Postihnout smysl třetího přikázání v dnešním etickém kontextu není snadné. V pozadí jde totiž o protest proti každému zneužití Božího jména k čarování, tedy proti magickému manipulování se jménem Jahve – což se v okolí Izraele vyskytovalo velmi často. Ohrožovalo tak Izrael.

Nadto musíme myslet také na falešnou přísahu, neboť „každá řádná přísaha se dělá za vzývání Boha“ (pozn.: v češtině srov. starší tvar „při sám Bůh“). Falešná přísaha pak byla nejenom lež před lidmi, ale zároveň před Bohem. Obava, aby se Božího jména nezneužívalo, vedla v Izraeli

k ostychu před vyslovením jména Jahve, takže se nahrazovalo opisy.

Pro nás dnes není příznačné zneužívání Božího jména, nýbrž to, že ho nepoužíváme vůbec. Boží jméno je stahováno z oběhu jako stará mince.

Toto přikázání však má trvalou platnost – v Bibli je totiž jméno poselstvím, zpřítomněním skutečnosti, která se jím otevírá. V této souvislosti se jeví zneužití Božího jména v hlubším smyslu – jako odmítnutí následování. To je klasický hřích Božího lidu. Ohrožuje Izrael i církve. Jméno Boží – jméno Ježíšovo – se vyslovuje, ale to, co za ním stojí, se nebere vážně. Říkáme „Pane, Pane“, ale jeho vůli nečiníme. To je zneužití Božího jména: nedáváme se Bohu k dispozici, ale Bůh má být k dispozici nám.

Třetí přikázání – stejně jako v kladném smyslu první prosba Otčenáše „Pověš se jméno tvé“ – klade otázku po poctivosti naší víry. Tohoto jména se zneužívá, když není posvěcováno životem v následování. Právě u tohoto přikázání je vysloveno varování: „Neboť Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.“ Tam, kde se otevírá svoboda a nabízí milost, tam se zodpovědnost a soud nesmějí znevažovat.

Text je redakčně krácen.
Připravuje Han.

Okénko světců

Svatý František Saleský

Narodil se 21. srpna 1567 na zámku Sales v údolí Savojských hor nedaleko Ženevy, zemřel 28. prosince 1622 na

cestě z Avignonu – u sester Navštívení v Lyonu. Svatořečen byl 19. 4. 1665 a 19. 7. 1877 byl prohlášen za učitele církve. Druhý vatikánský koncil doporučil styl jeho duchovního života. Jako

ženevský biskup duchovně vedl velké množství věřících. Nejen při osobních setkáních, ale i písemně – pomocí dopisů. Nikoho, kdo se na něj obrátil, neodmítl. Zachovalo se velké množství jeho dopisů a některé byly přeloženy do češtiny. K letošnímu svátku, který připadá na 24. ledna, uvádíme část dopisu adresovaného paní de la Baumeové. Je datován 30. dubna 1618, byl tedy napsán téměř přesně před 400 lety.

„Abychom žili stále zbožně, musíme zakotvit naše srdce v pevných zásadách. První, kterou Vám poradím, je od sv. Pavla: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Řím 8,28). Je to pravda, protože Bůh může a umí vyzískat dobro i ze zla pro toho, kdo to zlo koná. ... Ano, také hříchy jsou v Jeho prozřetelnosti obráceny k dobru Jeho dětí. Nikdy by David nebyl tak pokorný, kdyby nezhrěšil, ani Magdalena by tak nemilovala Spasitele, kdyby jí On neodpustil tolik hříchů a nikdy by jí neodpustil, kdyby se jich nedopustila.

Podívejte se na toho velkého umělce milosrdenství: obrací naše velké ubohosti v milost a z našich nepravostí, které se podobají jedu zmije, dělá pro nás protijed. ... Když se Vám stane jakékoliv neštěstí, ujistěte se, že když milujete Boha, vše se obrátí k dobrému. ...

Druhá zásada je: Bůh je můj Otec. Jinak by Vás nenaučil říkat Otče náš, který jsí na nebesích. Čeho se máte bát Vy, která jste dcerou takového Otce, bez jehož vůle ani jeden vlas na zem nepadne? ... Služte Mu ve své rodině, jak tomu On chce. Tehdy On převezme péči o Vás.

Třetí a největší je ta, kterou Pán naučil apoštoly: Co vám scházelo? (Lk

22,35) Ježíš je posílá sem a tam, bez peněz, bez hole, bez bot, bez mošny, oblečené jenom do tuniky a nyní jim říká: „Když jsem vás poslal, scházelo vám snad něco?“ Odpověděli: „Ne!“ Dcero moje, když jste mívala zármutky v době, kdy jste nebyla důvěřivá v Pána jako nyní, zahynula jste snad? Proč tedy nemáte odvahu, abyste překonala jiné těžkosti?

Nebojte se budoucího zla ze světa, snad ho nevidíte a když ho uvidíte, Bůh Vás posílí. On přikázal Petrovi, aby kráčel po vodě. Petr, když viděl vítr a bouři, prosil o pomoc Pána, který mu řekl: „Človče malé víry, proč jsi pochyboval?“ Vztáhl k němu ruku a ujistil ho. Když Vás Bůh nechá kráčet na vlnách těžkostí, nekolísejte, nebojte se, Bůh je s Vámi. Mějte svatou odvahu a budete zachráněna.

Čtvrtá zásada se týká věčnosti. ... Moje dcero, jdeme k věčnosti, už jednou nohou jsme v ní. Jenom ta ať je šťastná, co na tom záleží, že tyto okamžiky jsou těžké? ... To, co není pro věčnost, nemůže být nic jiného než marnost.

Pátá je ta, kterou má apoštol: Já se však za nic nechci chlubit ničím, než křížem Pána Ježíše Krista (Gal 6,14). Zasadte do svého srdce Ježíše ukřižovaného a všechny kříže tohoto světa se Vám budou zdát růžemi. Ti, kteří jsou bodáni trním Ježíšovy trnové koruny, necítí více jiná bodnutí.“

Připravila Han.

Ze života farnosti

O vděčnosti

Oslavili jsme konce roků. Na konci listopadu konec roku liturgického, na samém konci prosince konec roku kalendářního. Zaznělo „Te Deum laudamus“ na poděkování Bohu. V kostele nově a lépe ozvučeném, s nově opravenými lavicemi.

Některým z nás končí pracovní smlouva a začíná nová, některým nová nezačíná, protože vhodnou nenašli. Některé trápí nemoc a čekají na různá vyšetření a léčení. Děti mají téměř celé pololetí za sebou a radost Vánoc z nich září. Studenti se připravují na zkoušky. Betlém v křestní kapli nám připomíná Narození Páně. Nastupuje, či měla by nastoupit vděčnost. Není to ctnost, se kterou bychom se potkávali často. Kardinál Špidlík v jednom kázání uvedl tento příběh:

„Ve sbírce příkladů pro kazatele bývala poučná pohádka o tom, jak Bůh vystrojil hostinu a pozval k ní všechny ctnosti. Ty se srdečně bavily mezi sebou. Jenom u konce stolu seděly dvě dámy, které se, jak se zdálo, mezi sebou neznaly. Jako jemný hostitel Bůh dospíšil k nim, aby je navzájem představil. Uklonil se jedné a řekl: „To je paní Dobročinnost!“ Pak se uklonil druhé: „To je paní Vděčnost!“ Obě dámy se líbezně usmály a podaly si ruce. Už tak dávno se toužily poznat, ale od stvoření světa se spolu dosud nikdy nepotkaly.“

Nevděčnost má psychologické pozadí. Konzumní společnost měří hodnotu všeho podle potřeby. Nikdy tolik nepřekážely nepotřebné vě-

ci, jako dnes. V malých bytech vadí i stará krabice a kus papíru, natož staří už nepotřební rodiče! Ve společenských staří lidé. Nevděčnost je proces atomizace společnosti.

Křesťanství nám pomáhá řešit tento problém. Víme, že v posledku jsme za vše vděční Bohu. Vše je Boží dar. A ten, kdo je vděčný Bohu, dokáže být vděčný i lidem.

Jestliže sedíme u plných stolů ve farním sále, jsme vděční dárcům a ženám, které vše připravily. Ale víme, že se jedná o dary Boží. Vinná réva roste a zraje půl roku, než se může zpracovávat, kávu dovážíme z dalekých zemí za oceánem, kde roste několik měsíců, než se může v Evropě pražit a vařit. A na to upozorňuje následující příspěvek:

Výzva k hospodárnosti

Vážené farnice, vážení farníci! Chystáte-li ve farním sále pro ostatní kávu nebo víno, dbejte, prosím, na to, aby nedocházelo k přebytku nápojů, ke kterým se pak nikdo nehlásí. Již několikrát jsem byl nemilým svědkem toho, že se káva či víno vylévaly do dřezu. Nadělalo se tak více škody, než užitku. Raději vařit méně kávy. Když bude někomu chybět, ozve se sám. Obdobně to platí i s vínem. Neschvaluji argumenty typu: „Jen se neboj, ono se to dopije!“ Sám jsem se přesvědčil, že opak je pravdou.

Prosím, zamyslete se nad celým problémem a neplýtvajte nápoji na faře.

Děkuji za pochopení.

Pavel Breindl

P. Petr Konopík,

který si zranil Achillovu šlachu a leží v nemocnici s nohou v sádře, zdraví všechny farníky a posílá všem požehnání:

Také zdravím a vyncuju zdraví, chčestí, Boží požehnání ha po smrti nebeský kralování – tak se to říká hu nás na Chodsku. Všem farníkům od Ostrova přes Hroznětín až po Boží dar, pokoj, mír, zdraví a pevnou víru v Nejspravedlivějšího, který řídí naše kroky (duchovní, ne ty lidské, ale i ty), ať vždy dokážete odpovídat na Jeho časté výzvy. S požehnáním každému i těm, které nosíte ve svých srdcích.

P. Petr Vavřinec Konopík +++

Farní knihovna sv. Anny

nabízí 3 500 knih k zapůjčení.

Otevírací doba knihovny:

neděle 9:30—11:30

čtvrtek 15:00—18:00.

Doporučujeme:

Na začátku roku se na nás valí přání mnoha úspěchů a celých úspěšných let. Že se však život nemusí měřit pouze úspěchy a úspěšností nám ukázal v krátké próze americký autor Robert Fulghum. Najdete ji v knize „Už hořela, když jsem si do ní lehal“.

„JOHN PIERPONT ZEMŘEL jako neúspěšný člověk. Roku 1866 ve věku jednaosmdesáti let; konce svých dní se dožil jako vládní úředník ve Washingtonu, D.C. a jeho duši trápila celá řada osobních proher.

Vše začalo celkem dobře. Ab-

solvoval na Yaleově univerzitě, kterou jeho dědeček pomáhal zakládat, a s jistým nadšením si za své povolání zvolil dráhu učitele.

Jako učitel neuspěl. Byl na studenty moc hodný. A tak se začal rozhlížet ve světě práva.

Jako právník neuspěl. Byl moc velkorysý ke svým klientům a příliš mu záleželo na spravedlnosti, než aby se ujal případů, které slibovaly tučné honoráře. Další profesí, kterou si vybral, bylo obchodování s konfekcí.

Jako obchodník neuspěl. Nedokázal si účtovat dost, aby dosahoval zisku, a příliš svobodně zacházel s úvěrem. Mezitím psal poezii, a i když básně publikoval, honoráře nebyly takové, aby mu stačily na živobytí.

Jako básník neuspěl. A tak se rozhodl, že se stane pastorem. Odešel na Harvardovu bohosloveckou školu a byl vysvěcen na pastora kostela v Hollis Street v Bostonu. Ale protože byl pro prohibici a proti otroctví, postavili se proti němu vlivní členové jeho obce, a tak byl přinucen rezignovat.

Jako pastor neuspěl. Zdálo se, že by mohl něco znamenat v politice, a tak byl za Abolicionistickou stranu nominován jako kandidát na guvernéra státu Massachusetts. Prohrál. Nezlomilo ho to a kandidoval do Kongresu za Stranu svobodné půdy. Prohrál.

Jako polotik neuspěl. Začala občanská válka a on se přihlásil jako dobrovolný vojenský pastor Dvacátého druhého pluku massachusettských dobrovolníků. Za dva týdny toho nechal, neboť zjistil, že ten úkol je nad jeho síly po zdravotní stránce. Bylo mu sedmdesát šest.

Někdo mu sehnal jakési bezvýznamné úřednické místo na minis-

terstvu financí ve Washingtonu, a tak posledních pět let svého života strávil jako úředník v kartotéce. Ani to mu moc nešlo.

John Pierpont zemřel jako neúspěšný člověk. Nedotáhl do konce nic, co chtěl dělat nebo čím chtěl být. V Cambridgi v Massachusetts má na hřbitově na Mount Auburn malý náhrobní kámen. V žule je napsáno: BÁSNÍK, KAZATEL, FILOSOF, FILATROP.

Proč vám to vlastně vykládám? Není to nijak mimořádný příběh. Mnoho reformátorů 19. století prožilo podobný život – prošlo podobnými nezdary a neúspěchy. V jedné velice důležité věci nebyl John Pierpont neúspěšný. Každý rok přijde prosinec a my slavíme jeho úspěch.

Jde o písničku. Je to úžasně jednoduchá píseň o jednoduché radosti, když se to studeně bílým soumrakem zimního večera sviští na saních tažených jedním koněm. S kamarády – a celou cestu se zpívá a směje. Nic víc. Nic míň. „Rolničky.“ John Pierpont napsal „Rolničky“.

Napsat písničku, kterou zná tři nebo čtyři sta milionů lidí po celém světě – písničku, kterou každý z nás umí zapískat – no to přece není neúspěch.

Jednoho odpoledne uprostřed zimy John Pierpont napsal ty řádky jako dárek své rodině, přátelům a náboženské obci. Tím za sebou zanechal trvalý vánoční dar – ne ten pod stromečkem, ale neviditelný a nepřekonatelný dar radosti...“

Připravila Han.

Rozpis úklidu a výzdoby

5. 1. Běhounková	12. 1. Prvá	19. 1. Velemanová	26. 1. Srncová
2. 2. Běhounková	9. 2. Prvá	16. 2. Velemanová	23. 2. Srncová

Skupiny pro úklid:

1. Běhounková Marie; Breindlová Jitka, Baumlová
2. Prvá Elena; Kamarádová Věra
3. Velemanová Jarka
4. Srncová Marie, Tejmlová, Vášová

Na rozložení skupin je patrná potřeba doplnit je. Zvláště prosíme o pomoc mladší. Zvláště bychom prosili o posílení čtvrté skupiny. Úklid probíhá každý pátek, ve skupině je možné domluvit i jiný termín. Hodinu si dohodnou členové skupin mezi sebou.

Výzdoba kostela:

Mariana Nežatická, Božena Matláková a Helena Prvá

Služba lektorů

	1. čtení	2. čtení	
1.1.	Matky Boží Panny Marie	Kamarád st.	Faltová
6.1.	Zjevení Páně	Hanzlová	Hynk

7.1.	Křtu Páně	Kamarád ml.	Radová
14. 1.	2. neděle v mezidobí	Poledníček	Šulcová
21. 1.	3. neděle v mezidobí	Faltová	Kamarád st.
28. 1.	4. neděle v mezidobí	Hynk	Hanzlová
4. 2.	5. neděle v mezidobí	Radová	Kamarád ml.
11. 2.	6. neděle v mezidobí	Šulcová	Poledníček
14. 2.	Popeleční středa	Kamarád st.	Bárta
18. 2.	1. neděle postní	Faltová	Hynk
25. 2.	2. neděle postní	Hanzlová	Kamarád ml.

Za rozdělení služby je odpovědný Pavel Breindl.

Pokud nemůžete ve stanovený den číst, zajistěte si prosím náhradu, nebo kontaktujte P. Breindla na telefonu 736 685876.

Výsledky hospodaření

Hospodářský výsledek – říjen 2017

Hosp. ŘFK Ost	Rok 2017	Pozn.	říjen 2017
Příjmy	2 375 758 Kč	*)	623 977 Kč
Výdaje	-2 249 357 Kč	**)	-671 478 Kč
Výsledek hosp.	126 401 Kč	***)	-47 501 Kč
Komentáře: ROK/MĚSÍC			
*) z toho sbírky 300 305 Kč/ 28 885 Kč			
**) z toho režie 378 570 Kč/ 24 950 Kč			
***) z toho sbírky minus režie -78 265 Kč / 3 935 Kč			

Hospodářský výsledek – listopad 2017

Hosp. ŘFK Ost	rok 2017	Pozn.	srpen 2017
Příjmy	2 553 267 Kč	*)	177 509 Kč
Výdaje	-2 349 350 Kč	**)	-99 993 Kč
Výsledek hosp.	203 917 Kč	***)	77 516 Kč
Komentáře: ROK/MĚSÍC			
*) z toho sbírky 320 676 Kč/ 20 371 Kč			
**) z toho režie 413 430 Kč/ 34 860 Kč			
***) z toho sbírky minus režie -92 754 Kč / -14 489 Kč			

Účet ostrovské farnosti, na který je možné přispívat:

0801809379/0800

Denní tichá chvíle

1Jan 3,2

dím je ze všech míst, kam byly rozptýleny v den oblaku a mrákovy.

Mt 4,18—19

dím je ze všech míst, kam byly rozptýleny v den oblaku a mrákovy.

Mt 4,18—19

Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Řím 11,29

Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.

Řím 11,33

Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!

1Kor 3,9

Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba.

Mdr 6,12

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají.

Lk 17,10

Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“

Lk 17,19

„Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Mdr 7,28—29

Bůh totiž miluje jen toho, kdo přebývá spolu s moudrostí. Ona je nádhernější

než slunce i než jakékoli postavení hvězd. Je-li porovnána se světlem dne, ukáže se, že je převyšuje.

Mdr 13,5

...z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce jejich bytí.

Lk 18,7

Nezjedná Bůh právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá?

1Sol 5,4—5

Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a dne, noc ani tma nemá nad vámi právo!

Lk 18,42

Ježíš slepému řekl: „Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila.“

Lk 19,26

Každému, kdo má, bude dáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.

1Mak 4,55

Všechen lid padl na tvář, klaněl se a dobrořečil Nebi, že jim dopřálo zdar.

Lk 20,35

Avšak ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nev dávají.

Ez 34,12

Tak jako pastýř pečuje o své stádo, když je uprostřed svěřených ovcí, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam byly rozptýleny v den oblaku a mrákovy.

Mt 4,18—19

Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“

Lk 21,33

Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou.

Dan 7,27a

Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího.

Mk 13,37

Co říkám vám, říkám všem: Bděte!

Iz 2,5

Nuže, dome Jákobův, choďme v Hospodinově světle!

Lk 10,24

Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli vidět, na co vy hledíte, ale neviděli; a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli.

Iz 25,6

Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečištěné.

Iz 26,4

Doufejte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků.

Lk 1,38

Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“

Iz 30,26

A bude světlo bledé luny jako světlo žárného slunka a světlo slunka bude

sedmkrát větší, jako světlo sedmi dnů, v den, kdy Hospodin ováže zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví.

2Petr 3,8—9

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý.

Iz 35,3

Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím.

Iz 41,13

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „Neboj se, já jsem tvá pomoc.“

Iz 40,3

Hlas volajících: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha!“

Iz 40,26b

Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna.

Iz 61,10

Radostí jásám v Hospodinu, má duše plesá v mém Bohu, neboť mě oblékl v roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky.

Mt 1,23

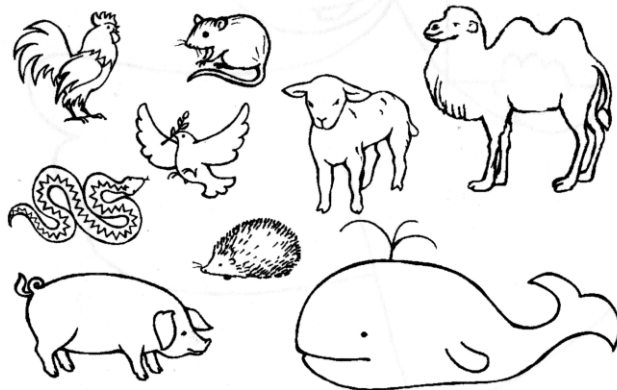
Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, to jest přeloženo „Bůh s námi“.

Dětské okénko

ZVÍŘATA V BIBLI

Na stránkách Bible se setkáváme mimo jiné s různými zvířaty. Přečti si následující otázky a na připravené řádky doplň názvy zvířat. Napovědět ti mohou biblické citace nebo obrázky. Pozor: obrázků je víc než otázek!

- *Které zvíře vypustil Noe z archy, aby viděl, jestli ustoupila voda z povrchu země?* _____
- *Co obětoval Abrahám Hospodinu místo syna Izáka?* _____
- *Co pohltilo Jonáše, když byl svržen do moře?* _____
- *Které zvíře měl na starosti marnotratný syn, když odešel z domu a musel se sám živit?* _____
- *O kterém zvířeti Ježíš řekl, že „projde snadněji uchem jehly“ než bohatý do Božího království?* _____
- *Jaké zvíře se ozvalo, když Petr zapíral Ježíše?* _____
- *Které zvíře málem ohrozilo život svatého Pavla na ostrově Malta?* _____

Jon 2
Gn 22,9-13
Mk 14,66-31
Gn 8,8-12
Lk 15,11-24
Sk 28,1-6
Mt 19,16-24

V nujeme-li denně chvílku ke ztišení s Bohem, uchováváme svoji svobodu

*Projev papeže Františka z 1. 1. 2018.
Převzato z www.radiovaticana.cz.
Přeložil Milan Glaser. Zkráceno.*

Rok začíná ve jménu Matky Boží. Matka Boží je nejvýznamnější titul Madony. [...] Nechme se nyní vést dnešním evangeliem. O Matce Boží se tam praví jediné: „Uchovávala všechno v srdci a rozvažovala o tom“ (Lk 2,19). Uchovávala. Jednoduše uchovávala. Maria nemluvila. Evangelium, podávající narození Páně, neuvádí jediné její slovo. I v tom je Matka zajedno se svým Synem: Ježíš je nemluvně, tedy nemluví. On, Slovo, Boží Slovo, které v minulosti „mnohokrát a mnoha způsoby“ promlouvalo (srov. Žid 1,1), je nyní, „když se naplnil čas“ (Gal 4,4), němé. Bůh, před nímž se mlčí, je nemluvnětem. Jeho velebnost nemá slov, Jeho tajemství lásky se vyjevuje v nepatrnosti. Tato mlčící nepatrnost je projevem Jeho královské hodnosti. Matka se přidružila k Synu a zachovává mlčení.

A toto mlčení nám říká, že také my, chceme-li se uchovávat, potřebujeme se ztišit. Potřebujeme setrvat ve ztišení a pozorovat jesličky. Před jesličkami totiž objevujeme, že jsme milováni, a okoušíme ryzí smysl života. Mlčky hledíme a necháváme Ježíše, aby promluvil k našemu srdci a svojí nepatrností rozložil naši pýchu, svojí chudobou narušil naši pompéznost a svojí něhou obměkčil naše necitlivé srdce. Vyhrážujeme-li si každý den chvílku na ztišení s Bohem, uchováváme svoji duši, uchováváme svoji svobodu před leptavými banalitami konzumu, reklamním otupováním, šířením

prázdných slov a struhujícími návaly řečnění a halasu.

Maria uchovávala všechno v srdci a rozvažovala o tom – pokračuje evangelium. Čím bylo ono „všechno“? Byly to radosti i bolesti. Na jedné straně Ježíšovo narození, Josefova láska, návštěva pastýřů a prozářená noc. Na druhé straně však nejistá budoucnost, chybějící příbytek, „protože pro ně nebylo místo“ (Lk 2,7), zklamání z odmítnutí a rozpacitost nad tím, že se Ježíš musel narodit ve stáji. Naděje a úzkosti, světlo a temnota: to všechno přebývalo v Mariině srdci. A co dělala ona? Rozvažovala o tom, to znamená probírala to v srdci s Bohem. Nic si nenechávala pro sebe, s ničím se neuzavřela do samoty, ani se nepohroužila do hořkosti, nýbrž všechno přinášela Bohu. Tak to uchovávala. Svěřovat znamená uchovávat. Nenechat život napospas strachu, bezútěšnosti či pověřivosti, neuzavírat se, ani se nesnažit zapomenout, nýbrž vést o všem dialog s Bohem. A Bůh, kterému ležíme na srdci, přijde obývat naše životy.

Zbožná úcta k Marii není duchovní galantnost, je to požadavek křesťanského života. Pohled na Matku nám dodává odvahu odložit spoustu zbytečné zátěže a opět nalézt to, na čem záleží. Dar Matky, dar každé matky a každé ženy je velice cenný pro církve, která je matkou a ženou. Zatímco muž často abstrahuje, tvrdí a předepisuje ideje, žena – matka – dovede uchovávat, spojovat srdcem a oživovat. [...]

Pravidelné bohoslužby

Úterý	Ostrov	18:00	Mše svatá
	Pernink	16:30	Mše svatá
		17:30	Biblické společenství
Středa	Ostrov	18:00	Mše svatá ,Nešpory
		19:00	Biblické společenství
	Jáchymov	15:30	Svatost smíření / Duchovní pohovory
		16:00	Mše svatá
Čtvrtek	Ostrov	18:00	Mše svatá
		18:35	Adorace
Pátek	Ostrov	15:00	Adorace, Svátost smíření (první týden v měsíci)
		17:45	Pobožnost k Božskému srdci (prv. týd. v měsíci)
		18:00	Mše svatá
		19:00	Společenství mladých srdcí
	Jáchymov	19:30	Biblická hodina
Sobota	Ostrov	18:00	Mše svatá (Kaple sv. rodiny) *
	Abertamy	14:30	Mše svatá *
	H. Blatná	16:00	Mše svatá (první týden v měsíci) *
	Radošov	16:00	Mše svatá (třetí týden v měsíci) *
	(* = Mše svatá s nedělní platností)		
Neděle	Ostrov	8:30	Mše svatá
		17:00	Modlitba večerních chval
	Jáchymov	10:00	Mše svatá
	Hroznětín	11:30	Mše svatá

Tiráž

Vydává: Římskokatolická farnost Ostrov a Jáchymov

Poštovní adresa: Malé náměstí 25, 363 01 Ostrov

Příspěvky zasílejte na e-mail: knihovnauSv.Anny@seznam.cz

Publikováno taky na stránkách farnosti: <http://farnostostrov.wordpress.com/>

Redakce a spolupracovníci: P. Marek Hric, Lidmila Hanzlová, Pavel Rieger,
Petr Konůpka, Růžena Kamarádová,
Tomáš Kovačík

Redakční uzávěrka příštího čísla: 20. 2. 2018